

Forpligtelsen til personligt Møde overhovedet ophæves her i Kjøbenhavn. Men med denne Forandring gaar Vædringsforlaget jo ud paa det Samme som Lovforlaget, og det gaar altsaa navnlig ud paa at ophæve Forbudet imod, at Sagførere eller deres Kontorbetjente møde under en Forligsmægling, ogsaa i den øvrige Del af Landet. Jeg vil altsaa Intet have imod, at Vædringsforlaget Nr. 6 b vedtages, det vil tværtimod være mig kjær. Da jeg imidlertid ikke antager, at der er nogen Udsigt dertil, eftersom det kun er et eneste Medlem af Udvalget, som udgjør dette Mindretal, skal jeg gaa over til at omtale de andre Forslag, der ere stillede til § 6, og da bemærke, at jeg under Forudsætning af, at man ikke kan naae til at faae Forbudet imod, at Sagførere benyttes som Fuldmægtige, ophævet for hele Landet, i alt Fald vil anse det for en Gewinnst, om dette Forbud kunde blive ophævet for Kjøbenhavns Vedkommende, og at jeg altsaa forsaavidt, dersom Lovforlagets § 6 ikke maatte blive vedtaget usforandret, naturligvis derefter maa ønske, at Vædringsforlagene Nr. 6 a kunde gaa igjennem. Hvad Vædringsforlaget under Nr. 7 og 8 angaar, da skal jeg bemærke, at jeg tror, at det Forsnaevnte let vil kunne medføre betydelige Byrder for Befolkningen, og ganske i Særdeleshed for Forretningsfolk, for Folk, hvis Tid er kostbar, og som altsaa meget ofte ville være i det Tilfælde, at de ikke have nogen egentlig Forsalbsgrund, der vil kunne blive godkjendt af en Domstol, men for hvem det dog vil være en utaalelig Gene at skulle møde i Forligskommissionen og forlade deres daglige Forretninger, som maasse kunne være af stort Omfang og dreie sig om Summer, der ere meget betydelige i Forhold til, hvad vedkommende Sag angaar. Det er meget sandt, at man kan sige om Vædringsforlaget under Nr. 7, at det ikke indfører noget Nytt, men blot vil fremtvinge Sagtagelsen af en gjælden Forskrift paa en mere virksom Maade, end det hidtil er slet. Men dette er dog ogsaa en meget betydelig Realitet. Thi nu er Forholdet dog saaledes, at man i mange Tilfælde ikke vil blive opfordret til at godtgjøre sit Lovlige Forsalbs, fordi man har ladet møde ved Fuldmægtig. Efter Udvalgets Nertals Forslag vil det jo stille sig saaledes, at man altid skal godtgjøre det, og det vil upaatvivlelig have til Følge, at Mulkter af den Art, der her omtales, ville blive meget hyppigere i Fremtiden end nu, i alt Fald i den første Tid, efter at en saadan Lovbestemmelse er traadt i Kraft, inden Folk ere blevene tilstrækkelig vant til denne Forskrift. Det vil ganske vist i den første Tid regne ned med disse Mulkter paa 2—10 Kr. Jeg er derfor hange for, at dette Vædringsforlag i sin Helhed, naar det bliver Lov og altsaa kommer til at udøve sin Indflydelse dagligdags i Retterne, vil vække Misforstaaelse. Jeg tror ikke, at man i det Hele vil søle sig tilfreds dermed eller talke dem,

som have foranlediget, at det er blevet vedtaget, og derfor maa jeg fraraade dets Vedtagelse. Hvad Vædringsforlaget under Nr. 8 angaar, som er opstillet subsidiært, da kan jeg egentlig ikke se, at dets Vedtagelse kan være forbundet med særdeles store Betænkkeligheder. Det maa jo erindres, at det egentlig allerede nu er den paagjældende Rets Forskrift, at Forsalbsgrunden skal ansføres i Fuldmagten, og der er blot den Omstændighed at mærke derved, at efter den gjældende Ret betyder Reglen Intet, fordi der ingen Tvang er tilføede til dens Overholdelse. Det er dette, Vædringsforlaget nærmest gaar ud paa. Jeg vil gjerne indrømme en æret Væder, at det for saa vidt kan besvære Publikum's Benyttelse af Forligsinstitutionen, som det jo medfører, at der bliver een Ting til, foruden hvad der hidtil har været at paase ved Affattelsen af Fuldmagten — egentlig ikke saa meget ved Affattelsen af Forligsskagen; thi denne vedkommer det ikke direkte. Forholdet vil altsaa egentlig blive dette, at ligesom en saadan Fuldmægtig ikke kan antages nu, naar der ikke udtrykkelig staar i Fuldmagten, at den Paagjældende bemyndiges til at slutte Forlig, eller lignende Udtryk, hvoraf det fremgaar, at han virkelig er bemyndiget dertil, ligesom altsaa nu en Fuldmagt kasseres, naar dette ikke er Tilfældet, saaledes skal dette Vædringsforlag medføre i Fremtiden, at den ogsaa bliver kasseret, naar Forsalbsgrunden ikke bliver opgivet i den. Jeg tror, at dette er en Regel, som Folk meget let kunne følge, og som det ikke er vanskeligt at iagttage. Der vil ganske vist gaa nogen Tid hen, inden det bliver tilstrækkelig bekendt, at disse Fuldmagter skulle være saaledes indrettede, og der vil vistnok ogsaa falde en Del Offre for Lovbestemmelsen indtil da, men naar det først bliver almindelig bekendt for Folk, at Fuldmagten til at møde i Forligskommissionen skal være indrettet paa denne Maade, er det jo en meget simpel Ting at efterleve dette Bud. Jeg kan derfor ikke se, at der imod Vædringsforlaget under Nr. 8 kan indvendes, at dette skal være saa særdeles besværligt eller indgribende; men derimod vil jeg snarere indvende, at det ganske vist kun er overmaade Tid, der udrettes derved, saa at det ligger nær at sige, at naar man ikke kan naae videre i den Retning, hvori man ønsker at gaa, og navnlig ikke saa vidt som det under Nr. 7 er angivet, saa er det ikke meget at kæmpe for at opnaa det, som indeholdes i Forlaget under Nr. 8. — Om det Vædringsforlag, som er stillet af det ærede Medlem for Sørs Amts 3die Balgfreds (Zauber) m. Fl., skal jeg først bemærke, at jeg for mit Vedkommende ikke kan have Noget at erindre imod det første Punktum dert. Jeg vil blot bemærke, at det maasse kunde være rigtig, hvis det skal blive vedtaget, til 3die Behandling at foretage en Underændring deri, idet det vel maatte foreskives, at Sagsgjeren i Stævningen eller Indbaldelsen udtrykkelig skalde udtale, at han